

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2024-706

23.8.2024

Frende Skadeforsikring AS

Bygning - innbo (kombinert)

Frost/vannskader – "tilstrekkelig oppvarmet" – fal. §§ 4-8 og 4-14.

Sikrede meldte inn krav om erstatning for vannskade i boligen sin. Foretaket sendte en takstmann til å undersøke skaden. Takstmannen konkluderte med at skaden var forårsaket av frost. Deretter avkortet foretaket erstatningen med 10 % fordi sikrede hadde brutt sikkerhetsforskriften om å holde boligen "tilstrekkelig oppvarmet" og "[d]ersom bolighus forlates for mer enn 1 måned, skal hovedstoppekran avstenges og en tappekran åpnes for å kontrollere at vannet er avstengt" jf. fal. § 4-8. Foretaket anførte senere at sikrede også hadde brutt bruksbegrensningen i avtalen hvor det fremgikk at forsikringen var tegnet med forbehold om at boligen var bebodd. Sikrede avviste at foretaket kunne avkorte erstatningen og viste til at det påsatt en varmeovn innstilt på 15 grader på badet. Nemnda kom til at foretaket hadde mistet retten til å påberope seg brudd på bruksbegrensningen, da dette forholdet først ble påberopt i forbindelse med behandlingen for Finansklagenemnda. Nemnda kom videre til at boligen ikke var forlatt mer enn en måned, og at sikkerhetsforskriften om avstengning av hovedstoppekranen, derfor ikke var brutt. Nemndas flertall fastholdt at sikkerhetsforskriften om "tilstrekkelig oppvarming" måtte ta utgangspunkt i normalnormen for oppvarming på 75 W/m², og at sikrede var mer enn lite å laste for at slik varme ikke var påsatt.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 30 000

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om dekning for frostskaade og spørsmålet om foretaket kan avkorte for brudd på sikkerhetsforskrift.

Sikredes forsikringsbevis fastsetter følgende sikkerhetsforskrift:

Sikring mot vann-, snø- og frostskaade

6. Bygningen skal være tilstrekkelig oppvarmet slik at frostskaade unngås.

Sikrede sendte 19.1.23 melding til foretaket om vannskade i bolig.

Foretaket sendte en takstmann for å undersøke skaden. Takstmannen konkluderte først med at skaden var forårsaket av slitasje/elde:

Vannlekkasje fra blandebatteri i dusj på bad. Blandebatteri har med overveiende sannsynlighet blitt ødelagt, som har medført at dusjhode har stått åpent med fullt trykk i en lengre periode. FT har ikke vært i boenheten side før jul, så skaden har pågått over en lengre periode. Bakenforliggende skadeårsak vil være skadet blandebatteri grunnet alder.

Etter møte med rørlegger oppdaterte imidlertid takstmannen feltet "[h]va forårsaket skaden, og hvorfor":

Etter befaring med rørlegger mistenkes det at skaden skyldes frost. Dette begrunnes med at toalett var sprukket i vannlås. Rørlegger mener også at det er overveiende sannsynlig at blandebatteri i dusj også har

sprukket som følge av frostsprengning. Ft forteller at han var i leiligheten like før jul, ca 20.12 for å hente noe innbo. Han opplyser at det da var grei temperatur inne i utleiedelen av boligen. Ved søk på historisk værdata for skadestedet er det i perioden hvor skaden kunne ha oppstått 2 dager som har hatt sammenhengende minusgrader hele døgnet. Dette gjelder 5- 6 januar. Temperaturen i dette tidsrommet varierte fra -1,8 til - 3,4 grader. I tillegg er det registrert vindstyrke på 34m/s, noe som kan øke faren for frostskafer på eldre trekkfulle boliger, ved at de da blir raskt nedkjølt.

Takstmannen skrev også "skade sannsynligvis som følge av frost" under et bilde av blandebatteriet. Rapporten var datert 24.01.23.

Foretaket sendte varsel om avkortning av erstatningen etter fal. § 4-8. Foretaket viste til pkt. 12.3.5 om at bygningen skal være tilstrekkelig oppvarmet slik at frostskafe unngås, og pkt. 12.3.6 om avstengning av hovedstoppekran såfremt boligen forlates i mer enn en måned. Foretaket stilte også flere spørsmål angående varmekilder, temperatur, om huset var bebodd og hvilke rutiner sikrede hadde for å stenge av vann i leiligheten og huset.

Sikrede svarte at det var en stråleovn på badeveggen innstilt på ca. 15 grader, som varmet hele leiligheten. Resten av huset var ubebodd i påvente av utleie til kommunen. Vannet var skrudd på fordi de brukte vaskemaskinen i huset regelmessig.

Foretaket ba om informasjon om hvor lenge boligen hadde stått tom, størrelse på utleieleiligheten, hvor lenge sikrede hadde bodd i huset og om sikrede leide ut leiligheten nå.

Sikrede svarte at utleiedelen hadde stått tom siden august/september 2022. Sikrede bodde hos forloveden, men hadde tilsyn med boligen to ganger i uka. Utleieboligen var 25 kvadratmeter stor og for tiden ikke utleid.

Foretaket avkortet 11.4.23 erstatningen med 10 % eller tilsvarende kr 30 000 etter fal. § 4-8 med henvisning til sikkerhetsforskriftens pkt. 12.3.5 om tilstrekkelig oppvarming og pkt. 12.3.6 om å stenge av hovedkransen dersom boligen forlates i mer enn en måned. Foretaket anførte at kravet om årsakssammenheng og skyldgrad var oppfylt. Foretaket avviste videre dekning for husleieinntekter, da sikrede ikke leide ut boligen da skaden inntraff.

Sikrede krever dekning for vannskade og bestrider at foretaket har adgang til å avkorte erstatningen. Det var ca. 15 grader i leiligheten. Dette kan dokumenteres med en strømgning.

Sikrede krever også dekning for tapte leieinntekter med beløp kr 6 000 per måned. Da foretaket spurte om han leide ut leiligheten, svarte han nei pga. skaden. Den skulle leies ut etter reparasjonen.

Forsikringsforetaket anfører at det er grunnlag for avkortning etter fal. § 4-8 for brudd på sikkerhetsforskrift om at boligen skal være "tilstrekkelig oppvarmet". Den eneste oppvarmingskilden i leiligheten var en panelovn på 750 W, som gir en oppvarming på 29,4 W per kvadratmeter. Dette er ikke tilstrekkelig ut fra normalnormen som er lagt til grunn i nemndspraksis. Det er vanskelig å definere mer presist hvor mye oppvarming som er nødvendig. Foretaket anfører også at en sikkerhetsforskrift som eksempelvis stiller krav om 75 w/kvm² er uegnet for det brede publikum. Det anføres at det ikke er grunnlag for å fravike nemndas langvarige praksis.

Ifølge takstrapporten er det også årsakssammenheng mellom bruddet på sikkerhetsforskriften og skaden.

Foretaket anfører videre at sikrede også har brutt sikkerhetsforskriftens pkt. 12.3.7 om at når bolighus "forlates i mer enn 1 måned, skal hovedstoppekrane avstenges og en tappekrane åpnes for å kontrollere at vannet er avstengt".

Det er også brudd på bruksbegrensningen i avtalen, jf. pkt. 12.2. Her fremgår det at forsikringen er tegnet med forbehold om at boligen er bebodd (ikke fraflyttet). Boligen regnes som fraflyttet når det ikke lenger brukes som fast bolig. Ifølge sikredes vilkår omfatter ikke forsikringen skader som skyldes brudd på forbeholdet, dersom sikrede visste eller burde vite om endringen av risikoen, jf. fal. § 4-6. Sikrede har opplyst at boligen var ubebodd på skadetidspunktet.

Foretaket anfører at det er adgang til å avkorte erstatningen med 10 %, men maks kr 30 000 grunnet brudd på sikkerhetsforskriftene og bruksbegrensningen. Totalkostnadene i saken er kr 374 956.

Foretaket avviser dekning for tapt husleie. Etter vilkårspkt. 4.1 må utleie være avtalt med Frende før skaden. Videre angir vilkårspkt. 5.2.6 at for utleide rom begrenses tapet på grunnlag av avtalt leie i henhold til leiekontrakt og for rom til eget bruk beregnes tapet etter markedspris for umøblerte rom. På skadetidspunktet var ikke boligen bebodd av sikrede eller en leietaker. Det er følgelig ikke grunnlag for utbetaling av tapt husleie eller markedspris for rom til eget bruk.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om foretaket

1. kan avkorte for brudd på sikkerhetsforskrifter;
2. kan avkorte for brudd på bruksbegrensning;
3. er ansvarlig for tapt husleie.

Spørsmålet om brudd på sikkerhetsforskrifter er avgjort med dissens. Nemnda ser derfor først på de to andre spørsmålene.

Brudd på bruksforutsetningen

Foretaket anfører at erstatningen kan avkortes pga. brudd på bruksbegrensningen i avtalen. Forsikringsbeviset angir at avtalen er tegnet med forbehold om at bolighuset "[e]r bebodd (ikke fraflyttet). Bolighuset regnes som fraflyttet når det ikke lenger brukes som fast bolig". Videre angis at erstatningen kan falle bort ved brudd på disse begrensningene, jf. fal. §§ 4-6 og 4-7, jf. også vilkårene pkt. 12.2.

Etter at skaden oppstod har sikrede forklart at boligen var ubebodd fra august/september i 2022. Videre fremgår det av forsikringsbeviset at forsikringsavtalen ble tegnet 1.10.22. Bruken av boligen har altså vært den samme gjennom hele forsikringsperioden. Det er følgelig ikke tale om en risikoendring, men et forhold som skulle vært opplyst om ved avtaleinngåelsen eller fornyelsen. Dette reguleres av fal. §§ 4-1 og 4-2.

Uansett har foretaket først påberopt seg bruksbegrensningen i forbindelse med behandlingen for Finansklagenemnda. Følgelig har ikke foretaket reklamert "uten ugrunnet opphold", jf. fal. § 4-14. Foretaket har derfor mistet sin rett til å påberope seg brudd på bruksbegrensningen, jf. § 4-14 andre ledd.

Dekning for husleieinntekter

Sikrede krever dekning for tapte leieinntekter, jf. vilkårene pkt. 4.1:

Etter en erstatningsmessig skade på forsikret bygning dekkes også:

Tapte husleieinntekt, såfremt utleie var avtalt med Frende før skaden.

Beregningen for tapt husleieinntekt er regulert i pkt. 5.2.6:

Tap ved nedgang i husleieinntekt og tap ved at eget bolighus eller hytte ikke kan benyttes i gjenoppføringsperioden, regnes fra skadedag til reparasjon/gjenoppføring har skjedd, eller normalt kunne ha

skjedd.

- For utleide rom beregnes tapet på grunnlag av avtalt leie i henhold til leiekontrakt.

Forsikringen omfatter reduksjon eller bortfall av husleieinntekt pga. erstatningsmessig skade. Den dekkede perioden løper fra skadedagen til reparasjonen av skaden er gjennomført eller normalt kunne ha vært gjennomført. Sikrede har bevisbyrden for tapt husleieinntekt i denne perioden.

Sikrede svarte nei på spørsmål fra foretaket om leiligheten var utleid, men anførte i klagen til Finansklagenemnda at planen var å leie ut leiligheten når skaden var reparert. Det er uklart om sikrede mener at leiligheten skulle leies ut i reparasjonsperioden. Uansett er det ikke lagt ved en husleiekontrakt som viser at dette var planen. Det er ikke tilstrekkelig at utleie var en mulighet, jf. FinKN 2017-448. Følgelig har sikrede ikke sannsynliggjort at han har krav på tapte husleieinntekter.

Brudd på sikkerhetsforskrifter

Finansklagenemnda Skades flertall, Trine-Lise Wilhelmsen, Trine Vøien og Lars Barnholdt, bemerker:

Flertallet mener foretaket må gis medhold.

Sikredes forsikring har følgende sikkerhetsforskrifter:

6. Bygningen skal være tilstrekkelig oppvarmet slik at frostskaide unngås.

7. Dersom bolighus forlates for mer enn 1 måned, skal hovedstoppekran avstenges og en tappekran åpnes for å kontrollere at vannet er avstengt.

Sikkerhetsforskriften i pkt. 7 angir at "[d]ersom bolighus forlates for mer enn 1 måned, skal hovedstoppekran avstenges og en tappekran åpnes for å kontrollere at vannet er avstengt". Ordlyden "forlates" tilsier at sikrede ikke oppholder seg i huset.

Foretaket anfører at sikkerhetsforskriften er brutt fordi sikrede oppga til takstmannen at han sist var i leiligheten før jul, ca. den 20. desember, og skaden ble oppdaget den 19. januar. Sikrede har også forklart at hovedstoppekranen ikke var avstengt i denne perioden. Foretaket bestriker at sikrede har hatt tilsyn med leiligheten to ganger i uka, slik han har forklart. Det vises til at skaden har utviklet seg over lengre tid.

Det er uklart for flertallet hvor lenge leiligheten var forlatt. Men selv om det legges til grunn at han sist var i leiligheten 20. desember, er det mindre enn en måned mellom denne datoen og 19.1. I så fall er sikkerhetsforskriften i pkt. 7 ikke brutt.

Foretaket anfører videre at sikrede har brutt pkt. 6: "[b]ygningen skal være tilstrekkelig oppvarmet slik at frostskaide unngås".

Formuleringen "tilstrekkelig oppvarmet" er i nemndspraksis tolket som en referanse til en minstestandard på 75 W/m² som forsvarlig oppvarming. En slik praksis ble etablert av avkortningsnemnda, jf. bl.a. AKN 1922, se også f.eks. AKN 2011 og AKN 2045, og videreført av Finansklagenemnda, se f.eks. FinKN 2012-192 og FinKN 2012-316. Dette har derfor vært gjeldende praksis i hvert fall fra 2002. Nemnda har imidlertid også påpekt at det er uheldig at slike sikkerhetsforskrifter ikke gir en bedre presisering av oppvarmingskravet i vilkårene, jf. f.eks. FinKN 2012-192 og FinKN 2023-266. Dette har ført til et spørsmål om forskriften er tilstrekkelig presis til å kvalifisere som sikkerhetsforskrift.

Det kan diskuteres om denne sikkerhetsforskriften reguleres av fal. § 2-2 bokstav d nr. 1 om anordninger eller tiltak for å forebygge eller begrense skade eller nr. 3 om at "sikrede eller andre ved bruk, oppbevaring eller vedlikehold av forsikringsgjenstanden skal gå fram på bestemte angitte måter". Dette fremgår ikke klart av forarbeidene, men Ot.prp. nr. 49 (1988–89) s. 58

uttaler:

Departementet er enig i at vilkårsklausuler som gjør dekningen avhengig av at forsikringsgjenstanden blir håndtert på bestemt angitte måter – f.eks blir "forsvarlig vedlikeholdt", "er låst", "er bebodd", "holdt under oppsyn" – trekkes inn under reglene i lovens kap 4 ved å definere slike klausuler som sikkerhetsforskrifter. Departementet ser dette som en videreføring av gjeldende lovs vern om sikrede som ikke kan bebreides at de har gitt gale risikoopplysninger, fremkalt forsikringstilfelle m.v, og en lovfesting av det generelle syn på forholdet mellom "skjulte handlingsklausuler" og forsikringsavtalelovens verneregler som er lagt til grunn av Høyesterett i dommen i Rt-1979-554.

Dette synes å forutsette at sikkerhetsforskrift knyttet til plikter når boligen ikke er bebodd hører under nr. 3. Bull 2008 kap. 23.25 omtaler også denne sikkerhetsforskriften under fremgangsmåter eller rutiner, altså nr. 3. NOU 1987:24 s. 87 omtaler nr. 1 som "permanente anordninger eller tiltak", og oppvarming kan ikke regnes som en "permanent anordning". I så fall er kravet "gå frem på bestemt angitte måter", og ikke treffe "bestemte tiltak".

Ordlyden "bestemte angitte måter" tilsier at sikrede skal gis en "bestemt" angivelse av hvilken handleplikt han har mht. "bruk, oppbevaring eller vedlikehold", men angir ikke hvor detaljert handleplikten skal beskrives.

Forarbeidene har følgende uttalelse i NOU 1987:24 s. 98 om fal. § 2-2 bokstav d nr. 1 om anordning eller tiltak:

Anordningene eller tiltakene må være "bestemt" angitt. Hvilken grad av presisjon som kreves, vil være et skjønnsspørsmål, og man kan ikke kreve at tiltaket skal være beskrevet i alle detaljer. Arten av tiltakene eller anordningene må imidlertid være klart angitt; det vil ikke være tilstrekkelig å si f.eks, at "sikrede skal sørge for effektive sikkerhetstiltak mot brann". Det må angis hvorvidt det dreier seg om f.eks, skillevegger, brannslukningsapparater eller røkeforbud.

Bemerkningen gjelder nr. 1 om anordning eller tiltak, og følger for så vidt allerede av ordlyden "bestemt tiltak": arten av tiltaket må angis, det er ikke nok å henvise til "effektive tiltak" for å hindre brann. Parallellen for frostskaader vil da være "effektive tiltak for å hindre frostskaader", og dette er klart nok ikke tilstrekkelig. Oppvarming må regnes som et bestemt angitt tiltak, men det er mer uklart om dette er tilstrekkelig etter nr. 3 om rutiner for å unngå frostskaader.

Departementet synes videre i Ot.prp. nr. 49 (1988–89) s. 58 referert ovenfor å forutsette at uttrykket "er bebodd" er bruk av boligen "på bestemt angitt måte". Det er ikke nødvendig å angi mer detaljert hva som er grensen mellom bebodd og ubebodd. Dette tilsier at det må være tilstrekkelig å si at boligen må "oppvarmes" uten at man må angi grensen mellom "oppvarmet" og ikke "oppvarmet".

På den annen side viser departementet også til "forsvarlig vedlikehold", og her følger det klart av definisjonen i fal. § 2-2 bokstav d nr. 3 at selve vedlikeholdet skal angis "på en bestemt angitt måte". Det kan også anføres at bruk av sikkerhetsforskrifter gir et strengt virkemiddel på foretakets hånd, og at sikrede har et rimelig krav på å få klar beskjed om hva han må gjøre for at foretaket skal kunne påberope seg brudd hvis sikrede er mer enn lite å laste. Dette kan tale for en klarere pliktbeskrivelse.

Bruk av sikkerhetsforskrifter må imidlertid også sees i sammenheng med reglene for øvrig. Dersom manglende oppvarming er grovt uaktsomt – altså ikke veldig mye høyere skyldgrad enn ved brudd på sikkerhetsforskrifter – kan foretaket påberope seg fal. § 4-9. Dette gjelder uten at sikrede får noen annen beskjed enn en henvisning i vilkårene til fal. § 4-9. Sikrede har altså generelt risikoen for manglende oppvarming om dette utgjør grov uaktsomhet. For at foretaket skal kunne påberope seg et noe lempeligere skyldkrav, må det legges inn en sikkerhetsforskrift. Dette kan tale for at et krav om tilstrekkelig oppvarming er nok som den objektive beskrivelsen av rutinen, og at

uttrykket "tilstrekkelig" da må sees i sammenheng med produsentens anvisninger eller en annen generell målestokk for hva som er tilstrekkelig. I samme retning taler forholdet mellom definisjonen i nr. 1 og nr. 3. Det er vanskelig å begrunne at man for et "tiltak" kan nøye seg med at selve tiltaket er bestemt angitt, mens man for fremgangsmåte skal ha mer detaljer når rutinen består i et tiltak.

Det er også et poeng at kravet om oppvarming vil variere avhengig av bygningens geografiske plassering, byggemateriale/isolering og rominndeling. Det er derfor et spørsmål om et standardisert oppvarmingskrav er hensiktsmessig, og om en mer detaljert beskrivelse overhodet er mulig, jf. forarbeidenes uttalelse om at "Hvilken grad av presisjon som kreves, vil være et skjønsspørsmål, og man kan ikke kreve at tiltaket skal være beskrevet i alle detaljer".

Flertallet mener etter dette at kravet til tilstrekkelig oppvarming må ta utgangspunkt i normalnormen for oppvarming på 75 W/m², jf. FinKN 2012-192, evt. en lavere norm om det er dokumentert at dette er tilstrekkelig for den aktuelle boligen. Sikrede har opplyst til foretaket at den eneste varmekilden i leiligheten var en stråleovn på badet, som var innstilt på 15 grader. Ifølge foretaket var panelovnen på 750 W. Dette er ikke bestridt. Leiligheten utgjør 25,5 kvadratmeter, og 750W gir 29,4 W per kvadratmeter. Følgelig var ikke leiligheten "tilstrekkelig oppvarmet". Sikkerhetsforskriften er derfor objektivt sett brutt, jf. fal. § 4-8 første punktum.

Flertallet legger også til grunn at det er årsakssammenheng mellom bruddet på sikkerhetsforskriften og skaden, jf. fal. § 4-8 annet punktum. Brudd på sikkerhetsforskrift gir en presumsjon for årsakssammenheng, jf. at sikrede etter ordlyden har bevisbyrden for manglende årsakssammenheng. Ifølge rørleggeren var det overveiende sannsynlig at blandebatteriet var frostsprengt. Takstmannen oppga også at skaden sannsynligvis var forårsaket av frost.

Spørsmålet blir da om sikrede er mer enn lite å legge til last for bruddet på sikkerhetsforskriften, jf. fal. § 4-8 annet punktum. Det dreier seg om brudd på en skriftlig handlenorm med hensikt å redusere risiko, og dette gir i utgangspunktet en presumsjon for uaktsomhet. Formuleringen "mer enn lite å laste" innebærer imidlertid at sikrede ikke mister dekningen ved mer unnskyldelig uaktsomhet. Det var satt på noe varme, og det var ikke veldig lave utetemperaturer i perioden. På den annen side medfører utilstrekkelig varme øket risiko for frost og kan føre til omfattende skader. Dette er alminnelig kjent. Det er også enkelt å sette på mer varme. Sikrede burde derfor ha øket varmen, særlig tatt i betraktning av at stoppekranen ikke var stengt. Flertallet mener derfor sikrede er mer enn lite å laste.

Avkortning kan da finne sted under hensyn til arten av den aktuelle sikkerhetsforskrift, skyldgraden, skadeforløpet og forholdene ellers, jf. fal. § 4-8 tredje punktum. I nemndspraksis har man lagt til grunn et avkortningsnivå på 15-50 % ved brudd på sikkerhetsforskrifter om tilstrekkelig oppvarming, jf. FinKN 2012-192. Foretaket krever avkortning med 10 %, men maks kr 30 000. Totalkostnadene i saken er kr 374 956, som medfører en avkortning på ca. 8 %. Flertallet mener dette må godtas.

Nemndas mindretall, Hege Sundby og Alexander Venås, bemerker:

Mindretallet er enig med flertallet i at sikkerhetsforskrift pkt. 7 ikke er brutt, men mener sikrede må gis medhold i at foretaket ikke kan avkorte erstatning på grunn av brudd på sikkerhetsforskrift nr. 6. Mindretallet er, riktignok under tvil, enig med flertallet i at den aktuelle sikkerhetsforskriften er "bestemt" nok til at den kan fungere som sikkerhetsforskrift etter fal. § 2-2 bokstav d nummer 3. Sikkerhetsforskriften må allikevel tolkes mindre strengt enn det flertallet legger til grunn.

Det gjelder et grunnleggende krav i forbrukeravtaler om klare og forståelige ("gjennomsiktige") vilkår, jf. forbrukeravtaledirektivet (1993/13) artikkel 5 første setning. Andre setning bestemmer at den tolkning som er "mest gunstig" for forbrukeren skal gjelde ved tvil om forståelsen av et vilkår, sml. også avtaleloven § 37 første ledd nr. 3 som bestemmer at vilkåret skal tolkes "til fordel" for forbrukeren.

Sikkerhetsforskrift nr. 6 i forsikringsbeviset bestemmer at "bygningen skal være tilstrekkelig oppvarmet slik at frostskaide unngås". Begrepet "tilstrekkelig oppvarmet" er vagt, og sier ikke hvor mye varme som må være påsatt. Ordlyden virker dessuten å gi sikrede risikoen for at fremgangsmåten fungerer. Som flertallet peker på, varierer også behovet for oppvarming avhengig av bygningens geografiske plassering, byggemateriale/isolering og rominndeling. Også for den enkelte kan det være utfordrende å avgjøre hvor mye varme som skal være påslått ved fravær.

Nemndspraksis har lagt til grunn at oppvarmingsnormen er minst 75 watt per kvadratmeter. Ved ordinære internettsøk hos produsenter, leverandører og forsikringsselskap får man imidlertid et inntrykk av at behovet ofte angis til mindre enn dette, nemlig mellom 60–70 watt per meter. På grunn av kravet til "gjennomsiktighet" i forbrukeravtaler, er det i alle tilfeller problematisk å legge til grunn en bestemt norm for hva "tilstrekkelig" oppvarming utgjør, så lenge denne ikke fremgår av forsikringsavtalen.

Sikkerhetsforskriften må tolkes gunstigst mulig for forbrukeren, og det er da mindretallets oppfatning at man ikke kan legge særlig mer i begrepet "tilstrekkelig oppvarmet" enn at sikrede skal sette på noe varme i boligen. Om sikrede *åpenbart* setter på for lite varme, kan det neppe omtales som "tilstrekkelig oppvarming". I slike tilfeller vil vel foretaket uansett kunne påberope avkortning etter fal. § 4-9 andre ledd.

Denne konkrete saken gjelder en liten hybelleilighet på 25 m² hvor sikrede hadde satt på én ovn på 750 Watt, og det var på det badet hvor frostskaide oppstod. I og med at sikrede hadde satt på noe oppvarming i den lille leiligheten, så legger mindretallet til grunn at sikkerhetsforskriften om "tilstrekkelig oppvarmet" bygning med det var oppfylt, jf. drøftelsen foran.

Sikrede gis delvis medhold.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Trine Vøien (bransjerepresentant), Lars Barnholdt (bransjerepresentant), Hege Sundby (forbrukerrepresentant) og Alexander Venås (forbrukerrepresentant).